

svarede Justitsministeren, „i det Øjeblik, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sigtede til, var der ingen Revne eller Sprække — den var nemlig bleven udjævnet i Ministeraadet for to Timer siden“. Ja, den Slags kan altsaa bydes det danske Vælgerfolk. Jeg synes ikke, at det røber nogen særlig Respekt for Vælgerfolket. Der var i Jesuiternes gamle Moralkodeks noget, der hed reservatio mentalis. Man sagde ikke Usandhed, man sagde nogle Ord, der i og for sig vare sande, og saa tænkte man sig noget mere derved, saaledes at hele Sandheden kom frem, men for hvem, der paahørte, hvad der blev sagt, maatte Billedet nødvendigvis blive falsk. Det Billede af Sandheden, som Justitsministeren for nogle Aar siden fremkaldte ved denne Replik til min ærede Kollega, maatte nødvendigvis give os et falsk Billede af Sandheden. Først i Sommer maatte Sandheden komme frem, men det forekommer mig ikke at være heldigt at have Medlemmer i et Ministerium, der give et saadant fejlagtigt Billede af Sandheden som det, der paa denne Maade er kommet frem. — Der er en anden Udtalelse af den ærede Justitsminister, nemlig at den Programtale der er dem, der have kaldt den Programbrudstale —, som Konseilspræsidenten i sin Egenskab af Forsvarsminister holdt den 18. Januar, skulde være forbeholdt Venstres Partiværelse og ikke skulde være bragt ud. Hvad er dog det for en Tilstaaelse, Justitsministeren der er kommen til at gøre! Hvad er det for en Anklage mod den ærede Minister selv og Ministeriets Politik! Er det den Ærlighed, som efter den forrige Konseilspræsidents Mening er den bedste Politik? Jeg opfordrer den højtærede Justitsminister til at gøre nærmere Rede for disse Udtalelser. Den ærede Minister begrundede denne Tilstaaelse dermed, at man havde kritiseret Ministeriet, fordi den Tale var uklog, da den gav Højre Vaaben i Hænde. Og det er rigtigt, at selv om man vilde forhandle med Højre, saa vilde det dog være en daarlig Forhandling, naar man paa Forhaand sagde til Højre, at nu havde man opgivet sine gamle Standpunkter. Denne Udtalelse skulde ikke være kommen frem, sagde den ærede Justitsminister. Men hvor kan man vente, at en Tale, der holdes til 74 Medlemmer af et Parti, kan hemmeligholdes? Man kan ikke bebrejde den Mand noget, som har foranlediget, at denne Tale blev gængiven her, man maa

tværtimod være ham taknemmelig. Overhovedet mener jeg, at det, at en saadan vigtig, grundlæggende Tale, en Tale, som man kræver Tilslutning til, saaledes, at de, der ikke kunne sige ja til den, maa ud af Partiet, ikke skulde have været gjort offentlig bekendt, er en Tilstaaelse, som maa gøre et dybt Indtryk paa den danske Vælgerbefolkning og tydelig maa vise denne, hvordan dette Ministerium staar.

Der er fra andre Medlemmer af Ministeriet kommet højt mærkværdige Udtalelser frem i denne Sommer, saaledes af den højtærede Finansminister ovre i Nordjylland, nogen Tid efter at han havde holdt sin berømmelige Tale om det Militærforlig, der forberedtes. Senere søgte han at komme bort derfra. Men han sagde: Forhandling og Overenskomst maa vi have; og hvad i Alverden er Forsvarskommissionen bleven nedsat for, hvis ikke Maalet var at naa til en Overenskomst; for de Folk maa jo være gale — tilføjede Finansministeren —, der i sin Tid vilde være med til at nedsætte Forsvarskommissionen, hvis det ikke var deres Mening, at den skulde naa til en Overenskomst. Jeg vil dertil sige: Er da Forsvarskommissionen af en anden Art end mangfoldige andre Kommissioner, vi have nedsat? Er den mere mystisk end mangfoldige andre Kommissioner, f. Eks. Toldkommissionen? Var det da Meningen, da Toldkommissionen blev nedsat, at Protektionisterne og Frihandelsmænd nu absolut skulde gaa op i en højere Enhed? Det var dog virkelig ikke Meningen. Skulde det virkelig have været Meningen, da Forsvarskommissionen blev nedsat, at Fæstningsvenner og Antimilitarister nu absolut skulde gaa op i en højere Enhed? Det kan dog lige saa lidt have været Meningen. Der er blevet sagt af det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), at Forsvarskommissionen blev nedsat for at skabe nogle Aars Ro; men han mente, at nu var Tiden udløben, og nu maatte der snart komme en Betænkning fra Kommissionen. Heri kan jeg for saa vidt være enig med det ærede Medlem, men jeg vil sige, at vi fra vor Side ikke gik med til at stemme for Forsvarskommissionens Nedsættelse for at faa nogle Aars Ro paa dette Omraade, men vi stemte netop for: af den simple Grund, at vi mente, at gennem denne Kommission skulde de forskellige Partier og ikke mindst Flertallet, der jo netop havde faaet Regeringsmagten, have Lejlighed til at udarbejde Forslag i Detailler paa